

Dplysning af dette Forhold tage et Exempel af det private Liv, idet jeg bemærker, at jeg meget godt ved, at dette Thing tager Hensyn ikke alene til Statskassen, men tillige til Stats tjenesten. Naar saaledes en Mand vil selge sin Eiendom og finder en Kjøber, og Kjøberen og han blive enige om Kjøbesummen, er Sagen dermed afgjort; men ved hvad der her er foreslået, vil man have, at man skal gaæ frem, som om Eieren vilde sige til Kjøberen: Jeg sælger Dig min Eiendom, men overlader til Dig selv at bestemme Kjøbesummen. (Til Høring: Hvem er Eieren? Stemmer: Det passer ikke!) Ja, jeg har allerede antydet, at Signessen holder, som alle Signesser. Nu ere de omhandlede Indtægter henlagte til Retsbetjentenes Lønning, men det forlanges, at de skulle gives hen til Folkethingets overveieende Raadighed, uden at det vides, om det Vederslag, som derfor skal fastsættes, bliver saaledes, at det af de andre Grene af den lovgivende Magt vil blive anseet for tilstrækkeligt og passende. Det subsidiaire Forslag, der er stillet af Udvalgets Fleertal, opfatter jeg paa saadan Maade, at jeg ikke troer, at der vil kunne være nogen Betænkelighed ved at vedtage det. Jeg for mit Vedkommende forstaaer ved „Lov“ en Lønningslov og maa tillige antage, at der derved, af den samme Sum er opført paa Indtægts- og Udgiftssiden, ligger en naturlig Begrænsning for Regjeringens Myndighed, idet jeg iøvrigt meget villigt skal indrømme: for det Første, at det vil gjøre en Forskjel — og dertil er der taget Hensyn — at Embedsmanden isædedfor Sportler faaer en fast Pengeindtægt, der udbetales ham maa nedsviis forud, og dernæst, at ligesom en saadan fast Pengeindtægt maa ansættes til en højere Sum, naar den skal forandres til Sportler, saaledes omvendt, til en lavere, naar Sportlerne blive til en fast Pengeindtægt. Efter min Mening kan det ikke være dem, der interessere sig for hele Retsreformen, ligegyldigt, at der gaæ Mere med, end der kan ansees forstandigt og fornuftigt, da man derved vil gjøre sig Forandringen besværligere. Jeg har søgt at faae Underretning om, paa hvad Maade den afdøde høitagtede Justitsminister, der frembragte dette Forslag, har tænkt sig dets Gjennemførelse.

Efter Alt, hvad der er kommet til min Kundskab, havde han tænkt sig det saaledes, at det skulde ved en følgende Finantslov være Gjenstand for Forhandling mellem Regjeringen og Rigsdagen om Lønningernes Ansættelse, men, forsaavidt der ikke kunde opnaaes Enighed paa den Maade, den tidligere Tingenes Tilstand da indtrædte. Det forekommer mig ogsaa at være aldeles correct, at saalænge man ikke fra alle Sider af den lovgivende Magt er enig om en Forandring, saa vebbliver det tidligere Bestaaende, og Forandringen indtræder ikke. — Det er den Grundsatning, som man fra det andet Things Side holder fast ved, og jeg maa derfor meget fraraade som Noget, der vilde give Anledning til Vanstueligheder, at vedtage Udvalgets principale Forslag, ligesom jeg ogsaa af dette Hensyn anseer det for lidet ønskeligt, om det subsidiaire Forslag vedtages. — Jeg tror, at der er al Anledning for Thinget til at gaæ ind paa Lovforslaget, som det foreligger ændret fra Landstinget; thi om ogsaa Thinget vedtager dette Forslag, vil Følgen dog ikke blive, at det mister sin Indflydelse paa denne Sags Ordning; thi det er ikke dermed givet, at der ikke i sin Tid kan indtræde Forhandlinger mellem Thingets Finantsudvalg og Regjeringen med Hensyn til de Lønningssatser, der maatte have fundet Sted. Det er en Selvefølge, at Ingen benægtet, i det Mindste ikke jeg, at Folkethinget — saavel som Landstinget — har en formel Ret til ved Finantsloven at nedsette Beløb, selv om disse Beløb maatte finde deres Hjemmel i tidligere vedtagne Lovbestemmelser; men jeg anseer en saadan Nedsettelse for at være saa stridende mod de Grundsatninger, hvorefter der bør gaæes frem, at jeg aldrig vilde kunne stemme for noget Saadant; men at der er en formel Ret dertil, er afgjort. Jeg betragter iøvrigt denne Bevilling væsentligt som en Bemyndigelse for Justitsministeren — hvilken Opfattelse han jo ogsaa har accepteret — til at gaæe alvorligt ind paa denne Sags Ordning. Men man bliver ængstelig ved at gaæ ind paa saadanne Spørgsmaals Ordning, naar man seer, at de her grives med saa faste Hænder, at der derved gaæes langt udover, hvad der er tilfjet. Naar man seer, hvor